Ч. 17 Неділя 23 січня (4 лютого) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Австрийскі міністри в Будапешті. — Пос. Ґрос о ческо-німецких відносинах. — Невдоволенє серед египетского войска).

Neues Wiener Tagblatt подав вість, доси ще урядово не потверджену, що Цісар приймив др. Льва Біливьского на авдиенциї, котра стоїть в звязи з справою іменованя его ґубернатором австро-угорского банку. Та часопись доносить також, що др. Білиньский зараз по іменованю зложить мандат посла до ради державної.

На вчерашних зборах мужів довірія моравских Німців виголосив п. Ґрос реферат о політичній ситуациї. Обговоривши діяльність попередних міністерств доказував бесідник, що супротив кабінету дра Кербера Німці повинні займати становище холодної резерви. Він може числити на підпору моравских Німців лише тоді, коли з его діяльности пізнають моравскі Німці, що не єсть ворогом ні Німцями ні державн. Згода між Чехами а Німців, до якої хоче довести теперішнє правительство, есть без сумніву услевем істнованя Австриї. Моравскі Німці далекі від того, щоби мали бажати придавленя Чехів або ческого язнка, або щоби уважали то конечною річню, однако мусять жадати, щоби Чехи достроїли ся до теперішного складу цілої держави, позбули ся ворожих державі народних мрій і заборчих змагань, а пошанували то, що Німці тепер мають, так як Німці готові все пошанувати то, що мають Чехи. Лише виходячи з тої точки, можна гадати о порозуміню обох народів. З огляду на форму годилось би, аби в конференциї взяли участь всї сторонництва і треба жалїти над тим, що німецкі радикальні сторонництва займили супротив так важної справи неприхильне становище. Переговори треба вести отверто і щиро. Моравскі Німці не укривають того перед собою, що надія користного успіху конференциї що-до Морави може ще менша ніж що-до Чехії, однако будуть старати ся на кождий спосіб боронити прав свого народа не переступаючи границь умїренности. Зроблять всьо щоби остаточно дійти до важного мира так необходимого до економічного розвитку цілої держави. Збори приймили реферат з великим признанем і ухвалили резолюцию згідну з внесенями референта.

Австрийский президент міністрів др. Кербер зложив вчера о годині 11 перед полуднем візиту угорскому президентови міністрів Селеви і конферував відтак з ним над біжучими справами. В тій нараді, що тревала до години $1^1/_2$ по полудни, брав участь також міністер скарбу др. Бем-Баверк, що перед тим був у міністра Люкаса. По полудни міністри австрийскі від'їхали назад до Відня.

Як доносять з Каіра, прокинуло ся серед египетских войск велике невдоволенє против Анґлійців. Они жалують ся головно на лихе поведенє з ними і потайне висилане египетских войск та їх воєнних припасів до полудневої Африки, що противить ся невтральности Египту. Анґлійске правительство сильно занепокоїло ся тим рухом і велїло відобрати всім египетским войскам острі набої, а кедива просило, аби старав ся втихомирити невдоволених жовнірів.

Новинки.

Львів дня 3-го лютого 1900.

— До нового виділу тов. „Просьвіта" вибрані на вчерашних загальних зборах товариства пп.: 1) Борковский Олександер, 2) Бурачиньский Евген, 3) Врецьона Григорий, 4) Левандовский Николай, 5) др. Левицкий Кость, 6) о. Лежогубский Теодосий, 7) Огоновский Петро, 8) др. Охримович Володимир, 9) Паньковский Кость, 10) др. Пачовский Михайло, 11) Романчук Юліян (головою), 12) о. Темницкий Олександер і 13) др. Франко Іван, — а на заступників виділових: 1) о. Бобикевич Теофіль, 2) Британ Сидір, 3) Грозик Григорий, 4) Павло Дурбак, 5) Песцьоровский Петро, 6) Темницкий Володимир.

— В X-ім корпусї перемискім, будуть в осени сего року ось-які зміни: 10-ий полк перенесе ся з Ярослава до Ряшева, а его місце займе 89-ий полк з Ряшева, 58-ий полк, тепер стационований в Перемишли, перейде на місце 30-ого (львівского) до Львова, а 11-ий полк уланів, розміщений в Перемишли і околици, заступить 8-ий полк драгонів з Пардубиць.

— На дохід читалень „Просьвіти" в Дрогобичи устроює комітет дня 11 лютого вечерницю в міскій сали театральній для передміщан з слїдуючою проґрамою: 1) „Тато на заручинах" і „Вечерниці" Нішиньского відограє руский театр зі Львова. 2) Повитанє гостий Вп К. Охримовичем. 3) Співи хору „Зорї" під управою о. А. Рудницкого. 4) Товариські забави. 5) Танцї. Музика руского театру. Буфет у власнім заряді Комітету. Ціна вступу на представленє і на вечерниці на перші крісла 2 кор., на дальші 1 кор.

---

4)

ЗАДАТОК.

(З польского — Юл. Лентовского).

(Конець).

Заставниче заведенє було повне людий, тих людий, що ждали на него в горячковою нетерпеливостию. Очевидно були то бідні люди, виключно самі женщини, жінки ремісників, що приходили сюди з клунками нераз навіть досить обсмистими. Всї заставляли, але ні одна нічого не викуповувала, отже мимохіть ті, що не могли дотиснути ся до решітки при вікні і ждали черги, мусїли звернути увагу на входячу без ніякого клунка товаришку.

І ледве Михайлиха, сказавши пани тихо, не мае обернути ся, вспіла вийти з заболоченої і нечистої компанти, говорячи: „А я побігну до дому, бо мігби пробудити ся пан Никольцьо" — вже одна із ждучих женщин обернула ся до вдови з питанєм:

— Ви прийшли викупити?

Питанє було висказане чемно, немов з признанєм і рівночасно з співчутєм, однако оно дуже заклопотало бідну жінку, що перший раз опинила ся в такім положеню.

— Ні, відповіла тихо. — Я хотїла заставити, позичити... заставити — повторила скоро поправляючи ся.

Питаюча оглянула ся довкола.

— А щож би принесли? — спитала здивована, не видячи в руках товаришки ніякого клунка.

Вдова сягнула до кишені, добуваючи коробку.

— Ага, знаю! — шепнула питаюча. — Бо ми то хиба лиш з одежию — додала сумно потрясаючи клунком.

Мусїла ще ждати черги, отже по хвили мовчаня, немов би собі що пригадала, обернула ся знов до матери Никольця.

— А то ви з золотими річами? — спитала цікаво. — То що иншого. Ви не потребуєте цїлком ждати. То инше віконце до золотих річий...

І обернула ся до решітки:

— Гей пане! А най-но прийде сюди той від золота!

Ті слова, голосно висказані зробили враженє на всіх присутних женщинах. Відвернули ся як на команду і дивили ся на вдову, що стояла відвернена в сторону, яку її показала чемна товаришка і на щасте не бачила тих поглядів.

За решіткою дали ся чути якесь воркотане, а по хвили отворило ся з лоскотом бічне віконце, до котрого ніхто не тиснув ся. І в отворі показала ся заспана голова рудого урядника.

Видко не привик до того, аби о такій вчасній годині потребували его. Инша річ по полудни, бо тоді приймав навіть і не золоті застави. Але тепер витріщив червоні очи на ждучу вдову.

— Що там? Чого хочете! — відозвав ся.

У відповідь положила вдова перед ним коробку.

Він взяв ії, отворив мовчки, приглянув ся дорогоцінностям, почав їх навіть пробовати якимсь знарядом, відвернувши ся до стіни, вкінци підходячи до віконця, сказав байдужно:

— Сорок пять рублів!

Вдова добре чула, але поки ще не розуміла, отже дивила ся на рудого заклопотана.

— Можемо дати за то сорок пять рублів! — повторив урядник. — Берете?

Ах, так! — Вправді знала, що ті дорогоцінности варті о много більше, але що мала голову набиту тими недостаючими двайцятьма рублями, то поки ще не зрозуміла.

— Беру, беру! — шепнула.

По хвили квіт був написаний, коробка з наклееною карткою щезла в шуфляді і у віконци появила ся рука, що числила гроші.

— ...Сорок... сорок пять!

Она скоро згорнула їх і з чувством злодійки хотїла вибігати.

— Квіт, квіт! Прошу взяти свій квіт — кликав за нею голос з віконця.

40 сот., партер 80 сот.; на саму вечерницю 1 кор., а для членів читалень і „Зорі“ 60 сот. Початок о годині 7 вечером. Білети в „Народній Торговли“ а вечером при касі.

— **З Дрогобича.** Четверті звичайні загальні збори товариства руских ремісників „Зоря“ в Дрогобичи відбудуть ся в неділю 11-го н. ст. с. м. пополудни у власних комнатах говариства (в каменици Кар. Домбровского, І. поверх, коло торговиці). — На дохід тої „Зорі“, іменно на фонд будови власного дому, дає пробуваючий тепер в Дрогобичи руско-народний театр в понеділок 5-го с. м. представлене „Верховинців“, народної драми Й. Корженьовского зі співами і танцями в трех актах а девяти відслонах. Початок точно о 8-ій год. вечером. Ціни місць звичайні, а то: фотель в пяти перших рядах 1 зр., крісло в трох других рядах 80 кр., а в вісьмох дальших 60 кр., партер 40 кр. а для учеників, селян і войсковик низше фельдфебля 25 кр.

— **На кару смерти** засудив оногди оломуцкий суд присяжних господаря Івана Клямета і его жінку Йосифу за підпал. Іменно підпалив Клямет свій власний дім, аби взяти високу асекурацию, а перед тим повідомив жінку о своім намірі і при еї помочи повиносив відтак до пивниці і до стодоли всю домашну обставу. Від дому Кляметів згоріло тоді ще сім домів, а в однім згоріла пятилітна дитина. Та обставина була причиною засудженя Кляметів на смерть.

— **Специялісти від возів з кіньми.** Зухвалої крадежи допустив ся в Ярославі невислідженпй доси злодій на шкоду тамошного торговельника дерева Павла Пахтера. Злодій увийшов около 12-ої год. в ночи на подвіре складу дерева, де містить ся також і стайня, та в очах сторожа, котрий здалека уважав его за фірмана, вивів пару коний зі стайні, запряг до візка і поїхав в сторону як на дворець зелізниці. Стоячий коло паркану поліциян видів також злодія, але не підозрівав его, бо чув его розмову зі сторожем. Аж коли вернув правдивий фірман викрила ся крадіж. — Подібного специяліста, котрий майже так само зухвало крав коні з возами у Відни, арештовано аж десь коло Тульна. Укравши віз і коні їхав він де на село і там міняв насамперед коні, а відтак віз, а наконець продавав кому і віз і коні.

— **Фабрику фальшивих гроший** викрито оногди в Наізібегіртен під Віднем. На Гернальсі у Відни арештовано двох братів Ульрихів, в хвили коли они видавали фальшиві 20-сотики. В слід за тим пішов комісар поліциї в супроводі двох детективів, команданта постерунку і одного радного громадского до помешканя братів, де застали їх стареньку матір і сестру каліку. В помешканю знайдено два кільо антимону, цину, олово, ложки до топленя і виливаня великі і малі, форми до відливаня, шість штук ще не зовсім готових 20-сотиків, фальшиву корону, всілякі пильники, пять люп, велику масу всіляких олівців і 50 пачок сірників. Здає ся, що оба брати лише що недавно розпочали фабрикацию фальшивих гроший з матя і сестра кажуть, що не знали о тім нічого. Оба брати мали добру славу музиків, — один грає на флеті а другий грає навіть знаменито на цитрі. Чи они мали яких спільників, доси не знати.

— **Як великий єсть Льондон** можна мати понятє о тім із слідуючих чисел: Після послідної конскрипциї має Льондон 6,500.000 душ, отже майже тілько, кілько у нас в цілім краю. Населенє збільшає ся що року о 80.000 душ. Можна припустити, що в Льондоні що три мінути родить ся один чоловік, а що пять мінут один умирає. Льондон має більше жидів як Палестина, більше Шкотів, як столиця Шкоциї Единбург, більше Ірляндців, як ірляндске місто Бельфаст, більше католиків як Рим. Довгота его улиць має 13.000 кільометрів. На 100 жителів того величезного міста 31 немають з чого жити. На поліцийних лістах есть записаних 220.000 налогових злочинців. Льондон зїдає річно: 400.000 волів, 1,500.000 баранів, 8 міліонів штук дробу, 400 міліонів фунтів риб, 500 міліонів устриць і випиває 500 міліонів літрів пива.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Лагодьте ся заздалегідь до весняної роботи!

— Робота в господарстві в лютім. В сім місяци найвисша вже пора кінчити направу всяких знарядів господарских. Друга важна річ то паша для худоби. Господар повинен тепер розглянути ся, який у него запас паші, і як его має ужити, щоби опісля коли весна опізнить ся, не знайшов ся в клопоті і щоби худобина не голодувала в часі коли потребує найбільшої сили до роботи. Запас паші треба тепер добре поділити і докупити ще, коли потреба, щоби опісля не бути в ще більшім клопоті та не переплачувати. Дальше треба особливо молодняк доглядати. Телята, призначені на прихувок, повинні лиш чотири неділі ссати а опісля треба їх постепенно відлучувати і давати теплого збираного молока, до котрого треба ще додавати вару льняного насіня; але то насінє треба насамперед трохи обмолоти, щоби з него міг виварити ся товщ. Молоденькі телятка можна годувати також бараболяною мукою, змішаною зі збираним молоком. Важна річ, щоби телятко через перших чотири неділі не виділо навіть, як друга худобина їсть сіно та само не брало ся скорше до сіна, бо в противнім случаю може легко занедужати на здуте або бігунку. Худобину треба чисто держати, а колиб кинули ся воші треба пильно чесати щіткою, змивати вареною петрушкою, ориховим листем, полином, а найліпше натерти мішанниною по рівній части нафти і льняного олію. В хліві треба дуже доглядати поросні льохи, треба добре їх годувати, щоби поросятка були опісля великі і здорові. В хліві повинно бути чисто і тепло. При годованю треба на то зважати, щоби поросним льохам не давати згнилих барабольі бураків та щоби в житнім посліді не було богато матоку (спорншу), бо в противнім случаю льохи скидають. Наконець найважнійша тепер робота з гноєм, а о тім пишемо окремо. — В городі треба, скоро лиш сухо, копати і сіяти на грядках, що були торік гноєні, цибулю, моркву, пори і т. п.; на сьвіжо згноєних грядках поміжи ранною капустою можна сіяти шпінат. В теплих скринях треба сіяти моркву, копри, салату, салеру, бараболі т. д. Землю з торічних теплих скринь треба тепер порозвозити по городі. — В саді треба тепер притинати дерева; вишні, сливи, яблоні і груші можна вже щепити. При догідній порі можна приготовити грядку під засів вернят овочевих. Тепер садить ся також дички овочеві, попритинавши як потреба коріне. — В пасіці під конець сего місяця треба заглянути до улиїв і переконати ся, як они перезимували, але не треба їх рушати, коли на дворі менше тепла як 8 степенів.

— Коротка наука о навозах. (V.) Самої гноївки яко навозу уживає ся в той спосіб, що вивозить ся еї бочками на поля і сіножати. З ями до бочки можна еї або черпати ведром або уставити собі помпу. Сама гноївка добра лиш в малих господарствах, для городів і там де більшу вагу кладе ся на пашу. На мокрі або ще неуправлені поля можна саму гноївку вливати; але де вже щось засіяно там треба гноївку розпустити водою. Найліпше поливати гноївкою сіножати, мішанку з конюшиною, збіжеві ростини а також і бараболю, бураки і ріпак. Впрочім уживає ся гноївки до зливаня гною на купі і компосту. Перед уживанем гноївки треба еї в ямі добре заколотити, щоби зрушити той намул, який в споді осів. — Людскі відходи то також важний навіз і не треба щоби він марнував ся. Там де его дуже богато, як н. пр. по великих містах, роблять з того навозу т. зв. Пудрету (poudrette) т. е. сушать, розтирають, сіють і продають яко порошок до посипуваня поля. В господарстві уживає ся людского калу в той спосіб, що до ям в дворівниках дає ся копервасу (вітриоль зеліза) для десінфекциї, перемішує ся добре, а коли маса підсяде ся, збирає ся зверха плинну часть та вивозить на поля

Отже ще раз мусіла вернути від дверий під градом поглядів присутних.

Аж на улици відотхнула повною грудию.

Всьо буде добре!... Боже, Боже!... Потребувала дванайцять рублів, а має цілих сорок пять.... Що їй давнійше не прийшло на гадку щось такого? Никольцьо і она сама не були би тілько натерпіли ся... Правда, правда!... То були дорогі памятки по мужу. А коли раз сказала Никольцеви: „Знаєш, я то продам“ — то спершу нічого не відповів, але вийнявши легко коробку з еї руки, сховав сам до комоди і аж по хвили шепнув: „Ніколи!...“ Від того часу не гадала цілком о тих памятках.... Але нині... нині, инша річ... Впрочім має квіток... то лиш застав... то не пропаде... А уратує ся всьо... всьо!

З тою гадкою, не вертаючи цілком домів, дійшла під гору аж до церкви.

Побігла чим скорше до середини і сївши в побічній лавці, почала горячо молити ся. І мала за що дякувати... Нехай вже пізнійше покарає еї Господь, коби лиш нині не відмовив їй помочи.

— Ах, Боже, Боже — зітхала тихо.

Успокоєна молитвою вийшла з церкви вже з погіднійшим лицем. Було лиш по осьмій. Тепер мала при собі цілих триста рублів, навіть більше, отже віддати той задаток, віддати чим скорше і увільнити Никольця від неволі. То було еї найгорячійшим бажанем.

З тою гадкою, що забирала цілу еї увагу, прийшла перед банковий будинок, сама не знаючи як і коли. Двері були вже отверті, але цілий будинок виглядав мертво і пусто. На щасте в сінях появив ся один з возьних, що як раз ішов на почту.

— Пані до кого? — спитав.

Тоді она сягнула рукою до кишені і втискаючи ему кілька десятаків в руку, сказала скоро, що має дуже пильне діло до директора і що мусить бачити ся з ним перед розпочатем урядових годин.

Возьний сказав вправді, що то не легка річ, бо пан директор приймає аж між 1-ою а 2-ою годиною і нема звичаю, аби хтось приходив до него скорше, але надумавши ся порадив:

— Хиба пані підуть до мешканя. Пан директор рідко коли виходить з дому перед єдинайцятою...

Рішивши ся на всьо вхопила ся тої гадки. Возьний сказав їй, що директор мешкає у власнім домі, недалеко, на сусіднім улици.

— На долині, на розі єсть там цукорня — додав для пояснення.

Подякувала ему і чим скорше відійшла. Все говорила собі, що ще богато часу, що перед самою десятою не буде могла запукати до дверий директора, а однако бігла як шалена, притискаючи сховані на грудях гроші.

Цукорня пригадала їй, що нині не мала ще нічого в устах.

Так, зажде в цукорни до десятої.

Вийшла і сіла при бічнім столику під стіною та велїла дати собі склянку чаю.

По хвили на вид стоячого перед вікном післанця, прийшло їй на гадку, що повинна директора повідомити наперед о своїй просьбі.

Зажадала паперу і пера, а по хвили прикликаний післанець пішов до директора з листом.

— Жду тут на відповідь! — сказала подаючи письмо послугачеви.

Ах, як то прикро ждати! Видавалось їй, що тому кінця не буде. А як директор не прийме еї, як відмовить?

Вкінци вернув післанець і кланяючи ся, сказав:

— Пан директор просить зараз.

Ті слова видались їй музикою, а в очах заясніла надія... Просить, отже вислухає еї, не відмовить еї горячій просьбі.

— Боже, Боже!

Лишила знов неткнений чай, заплатила дрожачими руками і пішла за післанцем, що вказував їй дорогу.

— Ах, таки Господь змилосердив ся!... сам отворив двері перед нею.

— Прошу, прошу! — шепнув ведучи еї до сальону.

І дійсно тим листом ощадила собі богато слів. Бо директор ледве сїла на кріслі, сам почав їй оповідати о вчерашних відвідинах си-

або сіножата, а густу дає ся або на гній або мішає ся з землею на компост.

— Як насаджувати гуски? Гуски вачинають нести ся вже в лютім, а можна то пізнати по тім, що они вбирають солому і несуть в дзюбках, віби хотять робити собі гнїздо. Отже тогди треба їм в тім помагати і зробити гнїздо в теплім, сухім і самотнім місци, а корм класти перед них так близько, щоби они не встаючи могли їсти. На гнїздо треба покласти деревлянне лякероване яйце, а сьвіжо знесені яйця забирати і ховати в трачиню, доти доки аж гуска не схоче висїдати. Тогди треба положити під ню 15 яєць в скринці не дуже високій, а так широкій, щоби гуска могла вигідно сидїти. Гуска сидить дуже пильно на яйцях і висідає їх за 27 до 28 днів. По осьми або десяти днях треба переглянути яйця, чи з декотрих непоробили ся запортки. Гуску на гнїздї треба годувати зерном, замінкою з ґрису, ометиці та відпадками городнини і давати досить води. Але треба зважати і на то, щоби гуска не сходила більше як раз з гнїзда на день.

Всячина господарска.

— Як ратувати коні з огню. Звістно загально, що коли стайня горить, то коні не хотять нїяк вийти з неї. Отже в такім случаю треба коневи накинути на голову дергу або яке мокре рядно і так вивести его зі стайнї. Також дадуть ся коні скорше вивести, скоро їх сідлати, або убирати на них шори, після того, чи то коні під верх, чи до запрягу.

— Фляшки печатати можна слїдуючою мішаниною: На 16 фляшок треба взяти 25 ґр. жовтого воску і 6 ґр. червоного мастиксу і топити на огни мішаючи деревляною ложкою доти, доки аж не зробить ся одностайна маса. Ту мішанину при печатаню треба огрівати над лямпою і мачати в ній шийки фляшок. Щоби мішанинї надати иншої краски, можна домішати 2 ґрами жовтого або чорного окру або й дуже мілко розтертого вугля.

— Щоби меблї сьвітили ся як нові, треба взяти 35 ґрамів коріня альканни, налити на него 5 до 6 ложок льняного олїю і в новім горнятку - варити на лагіднім огни. Коли олій вистигне, треба ним помастити меблї а за 24 годин добре витерти на сухо.

— На затамоване крови найлїпше ужити попелу з сьвіжо-спаленої шмати. Такий попіл єсть зовсім чистий і нема в нім нїяких заразників. Попелом тим треба рану грубо посипати. Але нїколи не треба уживати паутини, самої або з хлїбом, як то наші люди роблять.

Переписка господарска.

Читатель „Народ. Часоп.“ від Щирця: 1) Що робити, щоби кобила відстановила ся, котру вже другий рік Ви водили до становленя? — Скоро кобила єсть зовсім здорова і показує по собі потребу, то найлїпше змінити оґера. Але при становленю треба ось на що звертати увагу: Девятого дня по першім становленю треба знов пробовати, бо лиш в той спосіб можна переконати ся, чи потреба дійстно заспокоєна. Коли би кобила приймила і другий раз, то треба знов еї повести і так пробовати кілька разів що дня, бо бувають такі клячі, що лиш дуже коротко показують по собі потребу і по першім або й другім становленю суть зовсім спокійні мимо того, що ще не відстановили ся. Впрочім, що відстановлена кобила мимо того не буде жеребною, може бути причиною того якась хороба н. пр. катар утроби. — 2) Зараз тогди коли кінь потовк ся, треба було робити студені оклади. Оклади такі держить ся доти, аж добре загріють ся, а відтак прикладає ся сьвіжі. Легке стовчене минає досить борзо, але з тяжшого потовченя може легко прийти до запаленя тої болони, яка вкриває кість а тогди хороба тягне ся довго. Не можеме знати, що єсть Вашому коневи і длятого не беремо ся радити, щоби замість дати яку поміч не пошкодити ще більше. Найлїпше було би, як би ветеринар оглянув коня і порадив що робити. Коли би то було лиш само стовчене, то можна би мастити камфоровим спіритусом.

І. К. 21: Чому жиди попитують за „чорним житом“ та платять за лїтру 50 до 60 кр.? — **Ми не знаємо**, що то єсть „чорне жито“, чи то дійстно жито чорне, чи щось иншого і длятого не можемо Вам сего питаня пояснити. Може хтось з наших читателїв буде так добрий і дасть відповідь на се питанє. На прочі питаня відповідь в „Переписцї зі всіми і для всїх“.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Куди іде наш дріб? Живий дріб висилають від нас торговельники до Берлина, але ся висилка єсть дуже утруднена, бо в дорозї не можна дробу годувати і поїти. Цїлі стада гусий закуповують заграничні аґенти і женуть їх або до стаций зелїзничих або просто до Прус і на Шлеск. Різаний дріб везуть головно до Відня. Але замітне і то, що до таких міст як Львів, Краків, Перемишль і Тарнів довозять дріб з инших країв.

☞ Цїна подана в короновій валюті.

Цїна збіжа: Відень 31 січня: Пшениця 15.50 17.70; жито 13.40-14.20; ячмінь 12.80-17.00; овес 10.50—12.40. — Тернопіль 29 січня: пшениця 13.20—14.00; жито 10.60—11.00; ячмінь 9.00—10.00; овес 8.80—9.40; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 13.60—13.90. — Підволочиска 1 лютого: Пшениця 6·90—7·30; жито 5.25—5·50; ячмінь 4·50—5·25; овес 4·40—4·85; гречка 6·20--6·50; білий горох 6·00—6·75; сїмя конопельне 0·00—00·00; льняне насїнє 11·55—12·00; просо 4·80—5·00. Все за 50 кільо зі стаций Підволочиска і Скалат. Росийский синий мак 18·00—21·50 зр. за 50 кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 1 лютого 3640 штук телят, 851 штук живих а 2170 штук патрошених безрог, 315 штук патрошених овець і 925 ягнят. За патрошені телята плачено по 80 до 96 сот., за живі — до — сот., за лїпші 1·00 до 1·02 К.; за найлїпші по 1·08 до 1·20 К. За молоді безроги 64 до 84 сот., за патрошені тяжкі 84 до 96 сот., за підсвинки 80 до 90 сот. За патрошені вівцї 66 до 84 сот. за кільо. Пара ягнят по 13 до 26 К. — Живі вівцї плачено по 51 до 53 сот., виімково — сот. за кільо; браковї по — до — сот. за пару.

Надіслане.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 3 лютого. Pester Lloyd доносить, що др. Білиньский буде покликаний до палати панів.

Прага 3 лютого. Бувший мінїстер скарбу др. Кайцль був вчера в Кладнї, аби пересьвідчити ся о розмірах страйку. Посли чеські мають в найблизших днях зажадати від правительства, щоби приспішило закінченє страйку.

Петербург 3 лютого. Росийский віцеконсуль в Преториї телеграфує, що приїхав там санїтарний відділ росийского червоного хреста та що президент Кріґер приймив его.

Брукселя 3 лютого. Ґенерал Жубер зібрав під Коленсо 20.000 Бурів, щоби не допустити Анґлїйцїв до походу на Оранїю.

Петербург 3 лютого. Ґубернатор Туркестану, що прибув сюди в дуже важних справах, виїхав зараз з поворотом на своє становище.

За редакцию відповідає: Адам Кресховецкий.

на і справі того нещастного задатку. Говорив, що пристаючи вчера на его просьбу о посаду, був майже певний, що удасть ся єму якось пересьвідчити ще того молодця, аби перед тим скінчив цїлком науку. Гадав продержати его кілька днїв на пробі, доки не розпічнуть ся виклади на унїверситетї, трохи навіть доскулити єму вимогами, а тимчасом записати его тихцем і відтак вислати на виклади. Однако лїпше, що она, мати, вмішала ся в ту справу.

— Вірте менї, панї — кінчив — що я так хотів зробити і бувби зробив. Я знав его небіжчика вітця а вашого мужа... від дитини... а хоч пізнійше судьба розділила нас, то однако так велїла менї зробити давнїйша приязнь для него.

Вдова дякуючи з сльозами в очах, сягнула горячково ко кишенї і почала числити принесені гроші.

Директор встав і здержуючи еї руку, шепнув:

— Простіть нинї, але задаток мусить лишити ся задатком... Я упімну ся о гроші у него по роцї, але нинї вже не прийму їх...

А коли не знала, що супротив того робити, стиснув обі еї руки і сказав:

— Ідіть тепер до дому. Син мав бути у мене о одинайцятій... Можете его ще застати і задержати... Все радо буду его бачити у себе, але не нинї. Однако колиби прийшов... га! — то не дам єму обіцяного вчера місця.

Нїма з радости і щастя навіть не пригадує собі, чи сказала хоч два слова подяки. Тілько знає, що дякувала ему серцем і поглядом матери і що благородний чоловік ту мову врозумів.

Дома застала Никольця, що нетерпеливо ждав еї повороту. Досить єму було поглянути на лице матери, аби всьо відгадати, бо Михайлиха на его уперті питаня, мусїла всьо оповісти.

— Ви мамо заставили ті памятки! Ви віддали задаток! — крикнув зараз скоро, лиш побачив матір на порозї.

Тепер вже рішила говорити неправду для его власного спокою.

— Віддала — шепнула, обіймаючи его.

Ще трохи кидав ся і нарікав, але по якімсь часї признав, що вчерашна его постанова була випливом послїдної розпуки.

— Ах, що мене то коштувало! — крикнув.

Аж на другий день визнала єму мати цїлу правду.

— Але по роцї, по двох, ти звернеш той задаток — додала, пригортаючи его до грудий.

Вже перестав кидати ся і поглянув веселїйше.

— Зверну! — відповів, цїлуючи руку матери.

КАТРАЙНЕРЪ

есть правдивый тôлько въ знаныхъ

Пачкахъ Катрайнера!

тому николи отверто або въ иншихъ на обманьство обчисленыхъ наслѣдовничихъ пачкахъ.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА есть найздоровшимъ и найзначнѣйшимъ а при томъ найтаньшимъ додаткомъ до звычайной кавы.

—

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА буває чимъ разъ більше уживана черезъ сотки тисячъ родинъ денно.

—

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА дасть ся найлѣпше ужити тамъ, де звычайна кава яко шкодлива здоровю черезъ лѣкарôвъ есть заказана.



ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозинского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).